

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν εὐγενέστατον, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ ἑαυρῇ ἀπαιτήσεσιν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι δραχμαὶ 100, Ἐξάμνη δραχ. 55, Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι φράγκα γαλλικὰ 60, Ἐξάμνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίαι δολάρια 4, Ἐξάμνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἀπριλίου, ἀλλ' εἰ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐαυβλίτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 30ος

Ἀθήναι 27 Φεβρουαρίου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 13

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον. —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἐξῆ ἡ ὥρα πρῶτ'. Καθισμένη ἔμπρὸς στοῦ γραφειάκι τῆς ἡ Ἐδιθ γράφει στήν ἀδελφή: Ἰωσηφίνα τίς ἐντυπώσεις τῆς ἀπ' τὴν καινούργια ζωῆ τῆς.

« Ἀγαπητῆ μου ἀδελφή.
Μοῦ εἶχατε ζητήσει νὰ σὰς γράψω τίς ἐντυπώσεις μου, μὰ αὐτὸ εἶναι δύσκολο, γιατί εἶναι τόσες πολλές ποῦ δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα θὰ σὰς μιλήσω γιὰ τοὺς Σβεσενχάμ.

Ὁ λόρδος εἶναι ἕνας κύριος εὐγενέστατος. Εἶναι σοφός, κι' ὅσες ὥρες τοῦ ἀφίνουν οἱ δουλιές του, τίς περνᾷ μὲ τίς πολυτίμες συλλογές ποῦ ἔχει φέρει ἀπ' τὴν Ἰνδοκίνα.

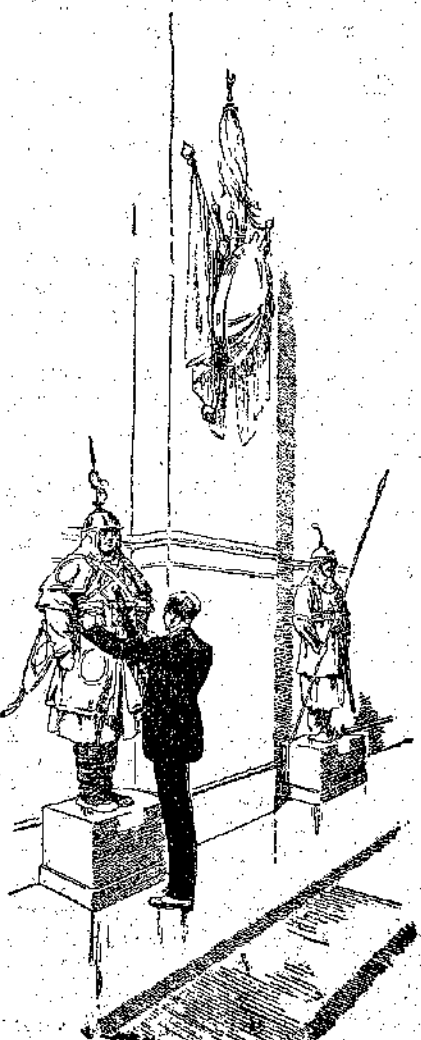
Ἡ λαίδυ εἶναι ἔκτακτη: Ἡ πιὸ καλὴ γυναίκα ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ, μιὰ σωστὴ ἀγία. Ὅταν μιλεῖ γιὰ τὴν κορούλα τῆς, φαίνεται τόσο λυπημένη ποῦ ἀθέλα μου ἀνεβαίνουν δάκρυα στὰ μάτια.

Καὶ τώρα γιὰ τὴ λαίδυ Μπέλλα. Καλὴ μου ἀδελφή, φοβᾶμαι ὅτι τὴν ἀδικῶ. Τὴν πρώτη βραδυὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ καλὴ μαζί μου, ὕστερα ἀπότομα, χωρὶς καμμιὰ φανερὴ αἰτία, ἄλλαξε τρόπο. Νομίζει κανεὶς ὅτι μοῦ φέρεται ἐπιτηδες ἔτσι γιὰ νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ φύγω. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, γιατί μὲ ἀντιπαθεῖ τόσο πολὺ, χωρὶς νὰ τῆς κάνω ποτὲ τίποτα!

Εἶμαι πολὺ καλὰ στήν υγεία μου καὶ ἐργάζομαι ὅσο καλύτερα μπορῶ. Οἱ Σβεσενχάμ, μ' ὅλο τους τὸ μεγάλο πένθος, ἐξ αἰτίας τῆς θέσεως των, εἶναι ὑπόχρεωμένοι νὰ δέχονται πολὺ. Ἡ Μπέλλα ἐνθουσιάζεται μὲ τὴν κοσμικὴ ζωῆ, βγαίνουμι, πηγαίνουμι σὲ θέατρα, σὲ κινηματογράφους, στὰ μα-

γαζιά, καὶ θὰ ἤμουν εὐτυχισμένη ἀν ἤμουν ἀκόμη ἢ εὐτυχισμένη Ἐδιθ τῶν περασμένων χρόνων.

Καί' τώρα σὰς ἀφήνω ἀφοῦ σὰς

«Ὁ λόρδος καταγινόταν μὲ τίς πανοπλίεσ»

παρακαλέσω νὰ διαβιβάσετε τὰ σέβη μου στὴ «μητέρα σας» παρακαλέτετε γιὰ μένα τὸ Θεό, νὰ προστατεύῃ, μαζί μὲ τὴ μαμιά, ἀπ' ἐκεῖ πάνω, τὴ μικρὴ σας. Ἐδιθ».

Ἀφοῦ τελείωσε αὐτὸ τὸ γράμμα, ἡ μικρὴ δρῶν ἠσυλλογίσθηκε:

«Κι' ὅμως δὲν εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶπα ὅτι ἔχουσε ἐπιτηδες μελάνι στὸ τετράδιό τῆς ὀρθογραφίας μου ἡ Μπέλλα. Εἶσαι εὐχαριστημένη, μαννούλα μου.»

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπήκε ἡ λαίδυ Μπέλλα: στὸ δωμάτιο τῆς, χωρὶς νὰ ἀκούσῃ καλά-καλὰ «ἐμπρός».

— Τί γράφεις πρῶτ' πρῶτ', Ἐδιθ; Καὶ πρὶν προφτάσῃ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, εἶχε ἀρπάξῃ ἕνα μισανοιγμένο τετράδιο κι' ἀρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίξῃ.

— Ἄ, δὲν ἤξερα, ὅτι ἔχω τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ ζῶ κοντὰ σὲ μιὰ καλὴ ποιήτρια! Ἡ θεὰ μου θὰ ἐνθουσιαστῆ ἀν τὰ ἴδῃ.

— Νομίζετε ὅτι θὰ κάνῃ εὐχαρίστηση στὴ λαίδυ Σβεσενχάμ; ἀν ναί, νὰ τῆς δείξω εὐχαριστως τὸ τετράδιό μου.

Ἡ καίρμένη ἡ μικρούλα θάκλαιγε, ἀν ἔβλεπε τὰ μάτια τῆς Μπέλλας νὰ κοιτάζουσι μὲ εἰρωνεία τὰ ἄτεχνα γραψίματά τῆς, στὰ ὅποια ὅμως ἔβαζε τὴν ἴδια τῆς τὴ δυστυχία. Καὶ νὰ, μὲ τὸν εἰρωνικώτερο τόνο ἢ κακομαθημένη λαίδυ τὴ ρώτησε:

— Μὰ ποῦ εἶδες ἐσὺ, τρὶ, ἡ ἐνός Ἀσύλου Ὀρφανῶν, τὸν πύργο ποῦ σοῦ ἐνέπνευσε αὐτοὺς τοὺς στίχους; Μὴν ἦταν ἡ κατοικία τῶν γονέων σου;

— Εἶναι τὸ Φερλάκ! ἀποκριθῆκε ἡ Ἐδιθ.

— Τὸ Φερλάκ; Δὲν ξέρω κανένα Φερλάκ. Οὐφ, φτάνει πιὰ, βαρέθηκα! Νὰ ἰσα-ἰσα ἡ Τζαίην ποῦ ἐρχεταί νὰ μὰς φωνάξῃ γιὰ τὸ πρόγευμα.

Ἡ Ἐδιθ στάθηκε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ φυλάξῃ τὰ χαρτιά τῆς, ἔπειτα ἔφτασε τὴ Μπέλλα στὴ σκάλα καὶ

μπήκε μαζί της στην τραπεζαρία.
 — Μην άργήτε, παιδιά μου, τους έλεγε η λαίδη Σιδεσενχάμ, σε μισή ώρα θα αρθρούν οι φίλες σας για το μάθημα.
 — Δέν θά γίνη μάθημα σήμερα, θεία μου, αποκρίθηκε Ήσυχά ή Μπέλλα. Οι φίλες μου είναι πολύ άπασχολημένες μ' αυτή τή φιλανθρωπική Αγόρα, Ξέρετε...
 — Ξκείνο πού Ξέρω, τήν Ξκοψε δ λόρδος Σιδεσενχάμ, είναι πώς είστε μιά χαριτωμένη παρέα από... τεμπελούλες! Ή μίς Ξμπρδ είναι καλύτερη από σας. Ήδες πώς στενοχωρήθηκε πού θά χάση τή μάθημά της! (Άκολουθεί)

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ
 ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τόν καιρό πού δ κατόπι άτυχος βασιλιάς τής Γαλλίας Λουδοβίκος 16ος ήταν άκόμα Δελφίνος (διάδοχος), συνήθιζε νά περνάη δλόκληρες εβδομάδες μάζν ήσυχη και άπλή ζωή σ' άγαπημένο του παλάτι τού Σαιν-Κλου. Ή γυναίκα του τόν συνόδευε πάντα και μάζν έπιχειρούσαν τους ώραιους εκείνους, πρωϊνούς περίπατους, πού τους ένθουσίαζαν τόσο πολύ και τους δού. Έτσι και εκείνο τή πρωϊνό, είχαν Ξεφύγει από μιά κρυφή πόρτα τού πάρκου, ντυμένοι τόσο άπλά, πού δόσκολα θά μάντευε κανένας τήν ταυτότητά τους. Προχωρούσαν στήν τύχη κι' ήταν κι' οι δύο τους νέοι, εδθυμοί, άμέριμοι...
 Ξαφνικά, έν' ανθρώπινο πλάσμα Ξεπρόβαλε μπροστά τους: μιά γυναίκα, νέα άκόμα, μιά με φοβερά άποκρουστική φυσιογνωμία. Τά ρούχα της, κατακουρευισμένα, φάνερωναν τήν πιδ μαύρη δυστυχία, κι' δ Δελφίνος, πάντοτε άγαθός κι' εδκολασυγκίνητος, προχώρησε πρδς τή μέρος της, με τή σκοπό νά τής δώση κάποια βοήθεια. Ή γυναίκα όμως, στή θέα τών δυδ άγνώστων, άφισε μιά στριγγιά φωνή και τδβαλε στά πόδια! Στ' άκουσμα τής φωνής της, ένας νέος άντρας βγήκε πίσω από κάτι δέντρο, έπου ήταν, φαίνεται, κρυμμένος, κι' άρχισε νά τρέχη κι' αυτός Ξοπίσω της δσο μπορούσε πιδ γρήγορα, άφου φρόντισε μάλιστα νά ριξη πρδτα καταγής ένα βαρδ άκκο πού κρατούσε, γεμάτο, χωρίς άμφιβολία, από κλοπιμαία.
 Άπ' τή βία του, όμως, δέν είδε ένα πελώριο κοτρώνι, πού τδ έφραζε τή δρόμο, και χτύπησε πάνω του τή μέτωπό του τόσο δρμητικά, πού έπεσε άμέσως κάτω πληγωμένος. Τήν

ΐδια στιγμή, κάμποσοι άνθρωποι βγήκαν άπ' τή γειτονική έπαυλη φωνάζοντας: «κλέφτες! κλέφτες!» Σταμάτησαν όμως άμέσως μπροστά στή σκηνή πού Ξετυλιγόταν μπροστά τους: Ένας άνθρωπος κουρελής, μισοαναίσθητος και καταματωμένος, Ξαπλωμένος κάτω κι' ένας ευγενικός κύριος, σκυμμένος πάνω του, τού περιποιόταν τήν πληγή. Δίγα βήματα παρέκει βρισκόταν πεταμένος ε' άκκος, πού έτρεξαν νάρπάξουν με χάρδι, ένω ένας άπ' αυτούς, άπευθυνόμενος στόν άγνωστο κύριο, τού Ξξιστορούσε, πώς αυτός δ πληγωμένος παλιοκλέφτης μπήκε στήν έπαυλή τους και τους άδειασε τά ντουλάπια με άντικλείδια.
 — Έσθ είσαι κλέφτης, σε κρατούμε! φώναζαν στόν άθλιο πού είχε άρχισει νά συνέχεται.
 — Όχι, δέν είναι αυτός, αποκρίθηκε δ διάδοχος. Γνωρίζω πολύ καλά αυτόν τόν δυστυχισμένο και σας παρακαλώ νά με βοηθήσετε νά τόν μεταφέρω στό παλάτι, γιατί τά χεράκια τής κυρίας πού βλέπετε, δέν είναι φυσικά ίκανά νά σηκώσουν ένα τέτοιο βάρος!
 Και κοίταζε χαμογελώντας τή νεκρή πριγκίπισσα, πού παρακολουθούσε άμίλητη και συγκινημένη αυτή τή σκηνή.
 Κανένος όμως άπ' τούς παρισταμένους δέν κουνιόταν άπ' τή θέση του. Φαίνεται πώς δέν πολυπίστευαν τά δσα τούς έλεγε δ άγνωστος κύριος. Πάνω σ' αυτά Ξφτασε κι' δ ιδιοκτήτης τής έπαυλης.
 Μόλις είδε τή πριγκιπικό Ξευγάρι, άποκαλύφτηκε μ' εδλάθεια και τούς χαϊρέτισε, άποκαλώντας τους με τόν πραγματικό τους τίτλο.
 Τότε δλοι, σαστισμένοι, Ξπευσαν νά περικυκλώσουν τή Δελφίνο και κατατασκιστήκαν νά Ξκτελέσουν τίς διαταγές του.
 Σέ λίγο δ πληγωμένος βρισκόταν άναπαυτικά Ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι τού παλατιού. Ή γυναίκα του, —ή νέα γυναίκα με τήν άποκρουστική φυσιογνωμία — Ξεθαρρεμένη άπ' τήν καλοσύνη τού πριγκίπικα— γιατί κρυμμένη πίσω άπ' τά δέντρα είχε παρακολουθήσει κι' αυτή δλη τή σκηνή — άνακατέυθηκε με τούς άνθρώπους πού μετέφεραν τόν άντρα της, και τώρα βρισκόταν κοντά του.
 Φώναξαν άμέσως ένα χειρουργό, κι' άφου δέθηκε τή ελαφρδ άλλωστε τραύμα, δ Δελφίνος διάταξε δλους νά βγούν άπ' τή δωμάτιο τού πληγωμένου. Όταν δέν Ξμειναν πρδς αυτός, ή Μαρία-Άντουανέττα και οι δύο... κλέφτες, τούς είπε:
 — Και τώρα δε μού λέτε, τί πρέ-

πει νά κάμω με σας; Νά σας παραδώσω στή δικαιοσύνη για νά λάβετε τήν τιμωρία πού ταιριάζει στήν κακή σας πράξη.
 — Άχ, κύριε! φώναξε δ άντρας, ή Ήψηλότη σας δε λυπηθεί δυδ δυστυχισμένους, πού ή φτώχεια ή πιδ άφάνταστη έχει μεταβάλει τή ζωή τους σε πραγματική κόλαση! Άν ή Ήψηλότη σας μπορούσε νά Ξέρη, πώς τραμερδ είναι νά κρυώνη κανένας, νά πεινάη και νά τρυγυρίζη εδω και κει, χωρίς νά Ξχη ένα άσυλο νά καταφύγη!...
 Συγκινημένος, δ Δελφίνος κοίταζε τή γυναίκα του. Κι' ή Μαρία Άντουανέττα τού είπε:
 — Λουδοβίκε, πρέπει νά τούς συχωρέσης και νά τούς βοηθήσης νά μπουν στόν ίσιο δρόμο.
 Τότε δ Λουδοβίκος είπε στούς κλέφτες:
 — Μού ύπόσχεστε νά γίνετε τίμοι άνθρωποι, νά δουλέψετε, νά κερδίσετε τή ψωμί σας με τόν ιδρώτα σας, έν σας δώσω χάρη;
 Τού τή ύποσέθηκαν, κι' δχι μόνο αυτό, μιά και πολλά άλλα. Και τού μίλησαν για τήν άθλια και θλιβερή ζωή τους, κι' δ καλός Δελφίνος τούς πόνεσε με τήν καρδιά του, κι' εδωκε στόν άντρα ένα σεβαστό χρηματικό ποσό, για νά Ξαναγορίση τήν Παρίσι και νά Ξαναπαίση τήν τέχνη του, γιατί ήταν παπουτσιής. Και τήν ώρα πού οι δυδ άληγτες Ξφρευαν, θαμπωμένοι άπ' τήν τόση τους τύχη, ή Δελφίνη, σιγά σιγά, χωρίς νά τήν ίδη δ Δελφίνος, έβαλε στή χέρι τής φτωχής γυναίκας τή καλά γεμισμένο πορτομπεδάκι της.
 Όταν γόρισαν στή Παρίσι, δ Λουδοβίκος 16ος και ή γυναίκα του Ξήτησαν πληροφορίες για τούς προστατευμένους τους. Κι' Ξμαθαν, με κατάπληξη, πώς οι δυδ εκείνοι άθλιοι είχαν προχωρήσει μέσα στή βοδρκό τής διαφθοράς τόσο βαθιά, πού τίποτε δε μπορούσε πιά νά τούς άνασύρη άπ' εκεί. Και τήν πλούσια βασιλική δωρεά είχαν σπεύσει νά σπαταλήσουν με γλέντια και μεθυσια καθεμέρα.
 Και Ξέρετε πώς δνομαζόταν αυτός ε' άπαισιος άντρας, αυτό τή ανθρωπόμορφο τέρας, πού κάποτε προσάθησε νά τόν κάμη «καλόν άνθρωπο» δ άγαθός Λουδοβίκος 16ος; — Σίμην! Ναι, ήταν αυτός πού Ξγινε κατόπι δ χωρίς σίκτο δεσμοφύλακας τού τρυφικού έκείνου βασιλόπουλου, πού με κροδ, φυλακισμένου τού Τέμπλου τού Λουδοβείκου 1 του, γιου τού άγαθού βασιλιά Λουδοβίκου 16ου!
 (Άπό τή Γαλλία) ΚΑΛΑΤΟΠΗ Δ. ΚΑΤΗΝ

Η ΓΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ
 ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνείχεια από τή προηγ. και τέλος —
 Τ' άγόρι άκούμπησε τόν τενεκέ με τή γάντζο στήν πόρτα και κάθησε στή κατώφλι. Έρριξε ύστερα μιά ματιά γεμάτη άμηχανία, όταν Ξαφνικά σηκώνεται, τρέχει στή γριά, άπλώνοντας της με κλάματα τά μελανιασμένα άπ' τή κρύα χεράκια του.
 — Άμέ! Ξκρημ' αυτή, καλά νά πάθης, —μή θαρρείς πώς θά σου δώσω μήλο; Χαστούκια θά φάς, δχι μήλο!
 Τήν ΐδια ώρα τούδινε με τή φλιτζάνι καφέ, πού αυτός τόν ρουφούσε άχόρταγα, στυλιώνοντας μ' άγωνία τά μάτια στή γριά, πού δλο και μουρμούριζε.
 Άξαφνα, ούτε κι' ή ΐδια κατάλαβε πώς Ξγινε αυτό, πήρε τή παγωμένο άγόρι στήν ποδιά της, τή τούλιξε με τή φαρδύ της μανδύα, κι' δλοένα μουρμουρίζοντας, τδσφιξε στήν άγκαλιά της.
 Σέ λίγο άκουγε τήν ήσυχη, βαθείά άναπνοή τού παιδιού, πού Ξε αποκοιμήθει, σάπασε κι' Ξπαψε νά σαλεύη.
 Πάνω στή γέρικη αυτή καρδιά δέν είχε δς τώρα άναπαυθεί ανθρωπινή ύπαρξη. Ποτέ στοργή, συμπάθεια ή συμπόνια δέν τήν είχαν άγγίξει. Ή γριά πάντα μουρμούριζε και δέν νοιαζόταν παρα για τή συμφορά της.
 Τώρα ένοιωθε μιά θέρμη ευεργετική νά βγαίνη άπ' τή νέα ζωή πού Ξεφύγε στή στήθος της και νά τήν πλημμυρίζη.
 Άφιγκραζόταν τήν άνάσα τού παιδιού, πού τή κεφαλή του άκουμπούσε σχεδόν στή πηγούνη της. Άρχισε νά τή κουνή σιγά και θυμήθηκε κάποιο ναούρισμα πού είχε μάθει στή σχολείο: Άρχισε, δλότελα άθόρμητα, νά τή τραγουδή με τρεμουλιαστή φωνή.
 Όταν γύρισε δ φανοκόρος, τού φώναξε σά θυμωμένη:
 — Κόπιασε νά πάρης τή κουτσούθελό σου, για τελευταία φορά σου τή περιμαζεύω, —κι' άπόθεσε στή χέρια του τή κουμισμένο παιδί. ΄Υστερα πήρε τά καλάθια της και γύρισε κάπου μιά ώρα άργότερ' άπ' τή συνήθισμένο στή σπίτι της.
 Τέ άλλο πρωϊνό, τή συνηθισμένη ώρα, βγήκε δ μικρός άπ' τή σπύνη νά πάη στή δουλειά του. Καθώς τά μάτια του συναντηθήκαν με τής γριάς, στάθηκε και κοιτούσε συλλογισμένος, μπροστά του.
 Άναθυμήθηκε θαμπά τή γλυκειά θαλαππρή πού Ξε νούσει τή περασμένο βράδυ.
 Είχε μεγαλώσει δίχως μητέρα και

δέν Ξξερε άπ' τή στοργική φροντίδα και τή τρυφερό χάρδι τού πιστού μητρικού χεριού. Νά Ξύπνησε τάχα κάτι μέσα του ή στοργή τής γριάς; Ξαφνικά πάει και στέκεται στήν παλιά του θέση, μπροστά στή καλάθι με τά δλοκόκκινα μήλα, μιά δίχως νά τά προσέχη τώρα, και κοιτώντας κατά πρόσωπο τή γριά, τής λέει—

τούτη τή φορά δίχως ύστεροβουλία:
 — Καλέ σύ, κυρούλα, σάγαπάω! Δίχως νά συλλογιστή ή γριά, πήρε τή πιδ έμμορφο μήλο τού καλάθιου της και τού τδδωσε. Μά ήταν κι' ή μοναδική φορά στή ζωή της, πού άκουγε από άνθρωπο έναν τρυφερό λόγο!
 (Άπ' τή Γερμανική) ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΑΝΗΣ

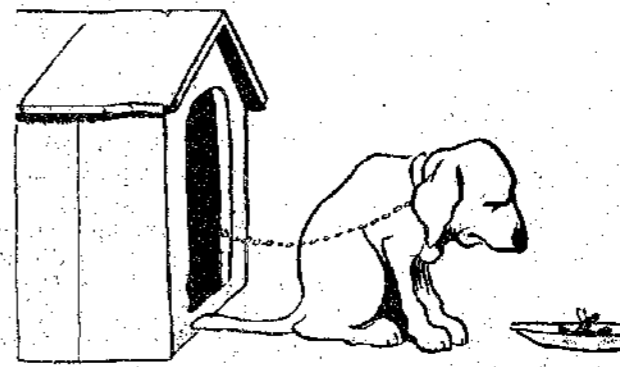
ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.
 Ο θίασος τών διπόδων συμπληρώνεται από δυδ άκόμη πρόσωπα: τόν παλιάντο πού είδαμε στή προηγούμενη νά οδολιάζη με τόση ευγλωττία — αυτός είναι Έγγλέζος και δνομαζεται Πάξι-Μάδδν, — κι' από ένα Γάλλο ύπηρέτη πού έχει τή αυτοκρατορικό όνομα Καίσαρ.

Άς ΐδουμε τώρα και τή θίασο τών τετραπόδων, ή νά πούμε καλύτερα τών ζώων, γιατί ύπάρχουν σ' αυτόν και δίποδα, δηλαδή πουλιά. Είναι έπτά: Μιά άρχούδα, πού τή λένε Σιδερονυχάτη' μιά μαϊμού πού τή φωνάζουν Φουντούκια — τρελαίνεται, βλέπετε, για τά φουντούκια — ένας πελεκάνος, πού τόν Ξγαλαν με τή δίκιο τους Χοντρομούταρο' μιά γάτα πού, από τή χρώμα της, τή λένε Κιτρινούλα' ένας σκύλος άκόμα λεγόμενος

Καροτής' ένας χοίρος, δ Ροδίτης' κι' δ συμπαθητικώτατος έλέφαντας, δ Άχαμνούλης. Αυτό τή όνομα τού τδδωσαν, καθώς λένε, κατ' εδφημισμό' γιατί κάθε άλλο παρά «άχαμνούλης» μπορεί νά

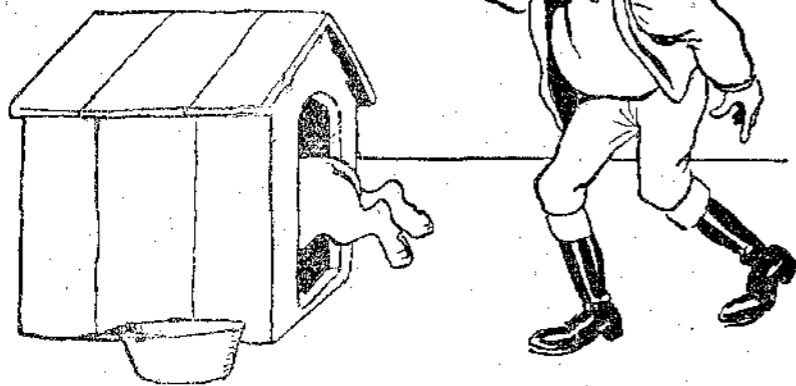
είναι ένας έλέφαντας, όσο κι' αν κατορέφεται σ' ένα Θηριοτροφείο.
 Γιατί, νά πούμε τήν αλήθεια, δ κ. Χάρου Κόμπλεν κάνει τή μεγαλύτερη οικονομία στήν τροφή τών ζωντανών του. Γι' αυτό τά κακόμοιρα δέν τά βλέπει ποτέ κανείς ζωηρά κι' εδθυμα, σαν τά κατοικίδια πού τά καλοτρέφουν. Ο Άχαμνούλης, παραδείγματος χάρη, δέν τρώει παρα

σμπολάχανα από το μπαγιατοπάζαρο, που του τὰ πηγαίνει σ' ένα πιάτο δ' Τιμολιός κι' ἄν πεῖνα κι' ἄν ἔχη, δὲν ἔχει καὶ τὸ θάρος νάποτελειώσῃ τὴν ἄθλια μερίδα του. Μένει νηστικός καὶ συλλογιέται δακρυσομένος:

«— Ἄν ἐξακολούθησῃ ἔτσι αὐτὴ ἡ δουλειά, ἐγὼ θὰ καταντήσω... τσίρος, τσίρος!...»

Ἄδύνατο βέβαια ἕνας ἐλέφαντας νὰ καταντήσῃ τσίρος; Ὁ Ἀχαμνούλης δὲμος τὸ φοβόταν καὶ, δταν ἔμενε μόνάχος του, ἔχυνε δάκρυα πικρά...

Κι' ἄν ἦταν μόνο ἡ πεῖνα... Μὰ τὰ κακόμοιρα τὰ ζωντανὰ εἶχαν καὶ τὸ ξύλο. Πόσες φορὲς ὁ Καραοῆς, ὁ

σκύλος, που δὲν τοῦδιναν παρὰ λίγα κόκκαλα, στὸ τέλος ἔτρωγε καὶ ξυλιές ἀπὸ τὸν ἀφέντη του, γιατί γύρευε νὰ φάῃ κι' ἄλλο.

— Στὸ λοζὸ σου, καλιόσκυλο! λαίμαργο! φαγοπότικο! τοῦ φώναζε μὲ θυμὸ ὁ Χάρου Κόμπλεν. Κι' ἄλλο θέλεις; Νά, νά, νά!

Κι' οἱ κλωτσιές κι' οἱ μπαστουνιές ἔπεφταν στὴ ράχη του βροχῆ. Ἦταν τὸ «φροῦτο» μετὰ τὸ γεῦμα, τὸ «ἐπιδόρπιο»...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΣΗ

[17 Ἰανουαρίου 1932]

Οἱ κοκκινολαίμηδες κελαῖδουν στὶς ἐλιές πὺδ γλυκὰ ἀπὸ χτές. Σήμερα εἶναι λακάδα καὶ ἡμέρα γλυκειὰ σὰν ἀνοιξη.

Οἱ καμπάνες δλων τῶν χωριῶν ἀκούγονται νὰ σημαίνουν γλυκὰ. Εἶναι Κυριακὴ καὶ καλοὺν τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἐκκλησία. Κάνει ἰδιαιτέρη αἰσθησὴ ὁ ἥλιος τους μέσα στὴν καταπράσινη ἐξοχή.

Τρέχει τὸ νεράκι στὸ κατηφορικὸ ἀδλάκι καὶ κελαρύζει Γύρω μούσκληια καὶ χλόη γεμάτα δροσιά. Ὁ ἥλιος κάνει κάθε σταγόνα τῆς δροσιάς διαμάντι.

Νά καὶ ἡ σικιά χωρὶς φύλλα. Οἱ στραβοὶ κλώνοι τῆς φαίνονται σήμερα ἄμορφοι, γιατί εἶναι στολισμένοι μὲ τὰ διαμάντια τῆς δροσιάς.

Τὸ λειβάδι τοῦ Ρόπα εἶναι πλακωμένο μὲ πυκνὴ ὀμίχλη. Φαίνεται σὰ θάλασσα ἀπὸ γάλα. Μερικὲς προ-

σοχὲς φαίνονται τυλιγμένες μὲ πέπλο ἀνετράωδη.

Περνᾷ ἕνα κάρο ἄδειο ἀπὸ τὸ δρόμο. Τὶ ἄσχημο κρότο κάνει! Μὰ τὴν ἄσχημίᾳ του σκέπασε τὸ κελαίδημα τῶν πουλιῶν καὶ τοὺς ἤχους τῆς καμπάνας. Πῶς βρωμᾷ τὸ ἀκάθαρτο ἄλογο! Μὰ τὴ βρωμὰ του μοῦ θυμίζει κάποιες κατοικίες ἀνθρώπων.

Δὲ μ' ἀρέσουν σήμερα οἱ σκιερὲς λαγκαδιές καὶ οἱ σκιερὲς πλαγιές. Προτιμῶ τὸ πανηγύρι τοῦ ἡλίου. Τὸ καλοκαίρι θὰ τις ἐπισκεφθῶ αὐτές.

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος σήμερα γιὰ τρεῖς λόγους: Ἴον εἶμαι μόνος, θαν εἶναι ὄραία ἡμέρα καὶ θον πηγαίνω μὲ τὰ πόδια.

Ἔρχεται ἡ πλαγιά τοῦ ἑνὸς βουνοῦ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, καὶ ἡ πλαγιά τοῦ ἄλλου βουνοῦ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Καὶ μεταξὺ φαίνεται ἕνα τρίγωνο ἀπὸ τὴ Μεσόγειο θάλασσα. Ἐλαφρὸ ἀεράκι τὴν κάνει πράσινη σὰν λειβάδι.

Καθισμένος στὸν ἔρημο βράχο, δια-

βάζω Παπαδιαμάντη. Ὁ βράχος εἶναι μαύρος. Ἡ ἀρμύρα τῆς Μεσογείου τὴν ἐμαύρισε. Κάτω τὰ κύματα τὸν γλείφουν, καὶ γλείφοντάς του τόσα χρόνια τὸν κατασπάρραξαν.

Τὶ νὰ σοῦ θαυμάσῃ κανεῖς, Παληοκαστρίτσα; Τὸ σμαραγδένιο βυθὸ τῆς θάλασσάς σου, ἢ τίς ἀγριεὲς νταντελωτές ἀκτὲς σου;

Πέτρες μεγάλες, ἄμμος καὶ φύκια στὸ βυθό. Στις πέτρες πολὺχρωμα θαλασσινὰ φυτὰ. Ἐλαφρὰ κύματα ρυτιδώνουν τὴ θάλασσα. Ὁ ἥλιος ἀντανάκλαται στὶς καμπυλότητες καὶ ἀνωμαλίες τοῦ νεροῦ. Φωτίζει τὰ διάφορα πράγματα τοῦ βυθοῦ καὶ παράγει ἕνα συνδυασμὸς χρωμάτων ἀπερίγραπτος μὲ τὸ λόγο, ἀσύλληπτος σὲ εἰκόνα. Πρέπει νὰ τὸ ἴδῃ κανεῖς μὲ τὰ μάτια του.

Ὡς ἑκατὸ μέτρα ψηλὸς ἔ βράχος, κοφτὸς ἕως κάτω στὴ θάλασσα, μὲ μικρὰ ἀλωνάκι στὴν κορφή. Ὅταν φυσᾷ ὁ μαῖστρος, ἀγρια τὰ κύματα τῆς Μεσογείου ἔρχονται ἀπὸ τὸ Γιβραλτάρ καὶ μανιασμένα σπάζουν στὰ πόδια του. Σήμερα μόλις ρυτιδώνεται ἡ θάλασσα. Τὸ κύμα κάτω παίζει καὶ φιλεῖ τὸ βράχο.

Ὁ ἥλιος βασιλεύει στὴ θάλασσα. Ἔνα χρυσὸ ποτάμι ἀρχίζει ἀπὸ τὸν δρίζοντα καὶ τελειώνει στὰ πόδια τοῦ βράχου. Χρυσίζουν τὰ μικρὰ σύννεφα. Χρυσίζουν οἱ βράχοι. Ὅμορφα στὸν οὐρανὸ, χαρὰ στὴν ψυχή.

Ὁ φλοῖσθος τοῦ κύματος μὲ ναυουρίζει, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Τὸ κελλὶ ποὺ διανυκτερεύω εἶναι στὸ χεῖλος τοῦ βράχου κι' ἔχει παρὰ βυθὸ πρὸς τὴ θάλασσα. Γαλήνη καὶ φεγγάρι. Ἡ θάλασσα καὶ οἱ βράχοι ἔχουν ἄλλη δὴψή μὲ τὸ φεγγάρι κι' ἄλλη μὲ τὸν ἥλιο. Μὲ τὸν ἥλιο τοὺς ἔδλεπα δλη τὴν ἡμέρα, τώρα θέλω νὰ τοὺς ἴδῶ καὶ μὲ τὸ φεγγάρι. Γιατὸ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

(Κέρκυρα) Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΛΩΝΑΡΙΑ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑΣ

Κλωνάρια ἀμυγδαλιάς—χαριτωμοὶ τῆς ἀνοιξῆς μέσα στὸν κορὸ Φλεβάρη. Καθὲνα ἀνθάκει χάδι τῶν ματιῶν, κεράκι ἀβρὸ κάθε λεπτοῦ κλωνάρι.

Κλωνάρια ἀμυγδαλιάς—λευκὴ γιορτῆ—στοῦ φτωχικοῦ σπιτιοῦ μας τ' ἀνοιχιά-λια.

Κι' ἀνοίγονται, ψυχὴ μου, τὰ κανιά γιὰ τῆς Χαρῆς τὰ μακρινὰ ἀερογιάλια.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

Ἡμερολόγιο τῆς τσέπης γιὰ 999 χρόνια.

Πῶς μπορεῖ νὰ βρῃ κανεῖς τί ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος ἦταν (ἢ θὰ εἶναι) ἢ τὰδε ἡμερομηνία περασμένου ἢ μέλλοντος χρόνου; Π. χ. τί ἡμέρα ἦταν ἡ 15 Μαΐου 1890, ποὺ γεννήθηκε ὁ τάδε; ἢ τί ἡμέρα θὰ εἶναι ἡ 20 Αὐγούστου 1933, ποὺ θὰ γίνῃ τὸ τάδε πράγμα; Στὴ Διάπαση τοῦ 1929 καὶ στὶς σελ. 32 καὶ 213 δημοσιεύθηκαν δύο τρόποι. Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο πρακτικοί, γιατί ὁ μὲν ἴος τρόπος θέλει τρεῖς χωριστοὺς πίνακας (καὶ μάλιστα ἕνα ἀκόμη γιὰ τίς διαφορὲς Ἰουλιανοῦ καὶ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, σελ. 165), ὁ δὲ 2ος ἀπαιτεῖ ἀριθμητικὲς πράξεις. Ἴδου μιά διάταξη πὺδ πρακτικὴ, πὺδ εὐκολομεταχειρίστη καὶ (τὸ κυριώτερον) ποὺ μπαίνει καὶ στὴν... τσέπη. Εἶναι τρεῖς πίνακες (κύκλοι). Ὁ Α' στὸ ἔπάνω μέρος, μέσα σὲ 7 διαίρεσεις (ὀλόκληρη ἔχει 32), ἔχει τὰ χρόνια ἀπὸ 00 ἕως 99. Τὰ δίσεκτα ἔτη εἶναι μὲ παχύτερα στοιχεία. Στὸ κάτω μέρος ἔχει τίς ἡμερομηνίες.

Ὁ Β' ἔχει στὸ ἔπάνω μέρος τοὺς μῆνες (N=Νοέμβριος) καὶ στὸ κάτω τοὺς αἰῶνες. Οἱ μῆνες Ἰανουάριος καὶ Φεβρουάριος μὲ πλαγιεστὰ στοιχεία ἀντιστοιχοῦν στὰ δίσεκτα ἔτη.

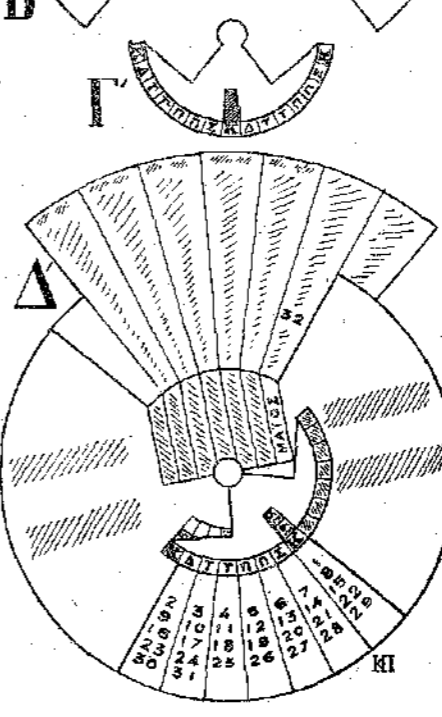
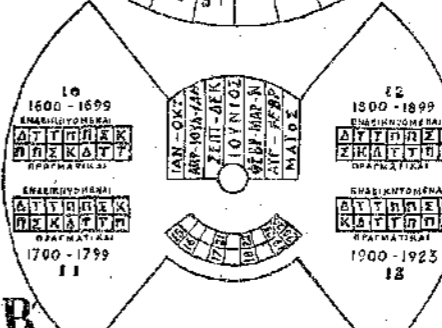
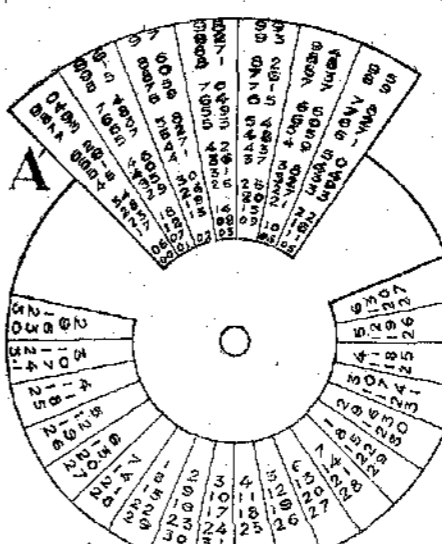
Ὁ Γ' τέλος ἔχει τίς ἡμέρες μὲ τὰ ἀρχικά τους καὶ στὴ μέση, πάνω ἀπ' τὴ μεσαία K, ἔχει ἕνα παραθυράκι τόσο μεγάλο, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ φαίνονται ἀπὸ κάτω δύο αἰῶνες πλάι-πλάι, π. χ. οἱ 17 καὶ 21, ἢ 17 καὶ 22.

Ἀμὰ ἀντιγράφετε αὐτοὺς τοὺς πίνακας σὲ χοντρὸ χαρτί (π. χ. bristol) τοὺς βάζετε κατὰ σειρά τὸν ἕνα πάνω στὸν ἄλλο, τοὺς «πιάνετε» στὸ κέντρο μ' ἕνα σιδεράκι ὥστε νὰ μποροῦν νὰ περιστρέφονται, κι' ἔχετε ἔτοιμο ἕνα ἡμερολόγιο τῆς τσέπης γιὰ 999 χρόνια, δηλ. ἀπὸ τὰ 1500 ἕως τὸ 2499.

Καὶ τώρα πῶς λειτουργεῖ; Ἀπλοῦστατα. Πρῶτα-πρῶτα φέρνετε τὸ παραθυράκι τοῦ Γ' πίνακος στὸν αἰῶνα ὅπου πρόκειται νὰ ζητήσετε μιά ἡμερομηνία, π. χ. γιὰ τὸ φετεινὸ Πάσχα (1 Μαΐου 1932) στὸ 19 (Δ'). Ἰότερα στρέφετε τὸν Β' πίνακα (προσέχοντας νὰ μὴ μετατεθῇ ὁ Γ' ὡς πρὸς τὸν Β') οὕτως ὥστε νὰ φέρετε τὸ μῆνα ποὺ σὰς ἐνδιαφέρει, δηλ. τὸν Μάιο, στὴ στήλη ποὺ εἶναι γραμμένος ὁ χρόνος, δηλ. στὴ στήλη τοῦ 32. Αὐτὸ εἶναι ὀλο. Κάτω ἀπ' τίς μέρες ἔχετε ὀλες τίς ἡμερομηνίες τοῦ μηνός.

Γιὰ τίς διαφορὲς Ἰουλιανοῦ καὶ

Γρηγοριανοῦ ἡμερ. δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ρίξετε μιά ματιὰ στὰ 4 πινακίδια τοῦ Β' πίνακος. Βλέπετε σὲ δύο σειρὲς τίς ἡμέρες* στὴν ἔπάνω γράφει «ἐνδεικνυόμεναι» καὶ στὴν κάτω «πραγματικαί». Οἱ πρώτες εἶναι ἡμέρες ποὺ θὰ δείξῃ τὸ ἡμερολόγιό αὐτό, οἱ δεύτερες εἶναι οἱ ἀληθινές. *Ἔτσι γιὰ τὰ χρόνια 1600-1699, ἡ

Δευτέρα τοῦ ἡμερολογίου εἶναι πραγματικὰ Πέμπτη, γιὰ τὰ 1700-1799 εἶναι Παρασκευή, κτλ. Οἱ ἀριθμοὶ 10, 11, 12, 13 εἶναι ἡ διαφορὰ τῶν ἡμερῶν μεταξὺ Ἰουλ. καὶ Γρηγ. ἡμερολογίου.

ΣΗΜ.—Ἡ πάρα πάνω διάταξις μου δὲν εἶναι ὀλοσδιόλου ἀσθαίρητη, ὅπως θὰ μπορούσε νὰ νομίσῃ κανεῖς. Ἔχω περιλάθει ἀπὸ τὸν 1500 ἕως τὸν 2400 αἰῶνα, γιατί νομίζω πως αὐτοὶ εἶναι οἱ πὺδ ἐνδιαφερόντες γιὰ μὰς. Ἔχω διαίρεσει τὸν κύκλο σὲ 32 μέρη χάριν... κομψότητος, καὶ ἔκοψα τὸν Γ' στὰ πλάγια γιὰ νὰ μὴ σκεπάζει (δταν τὸ παραθυράκι πάει στὸ 15 ἢ στὸ 20 καὶ 24) τοὺς πλαῖνοὺς μῆνας (IAN, APR καὶ AUG, MA I O). Ὅσο δὲ γιὰ τίς διαστάσεις, αὐτές ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἐπιτηδεύτητά καὶ ἱκανότητα τοῦ καθενός. Ἐγὼ ἔκανα αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο ἔπάνω σὲ ἐπισκεπτήρια, δίδοντας ἀκτῖνα 41 καὶ 29 χιλιοστὰ στὸν Α', 29 καὶ 13 χιλ. στὸν Β', καὶ 13 στὸν Γ'. Ἐπίσης, ἀντὶ παχύτερα ἢ πλαγιαστὰ στοιχεία, μπορεῖτε νὰ τὰ κάμετε μὲ κόκκινη μελάνη.

ΚΑΠΟΙΟΣ

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟ

ΕΤΣΙ ΒΙΝ' Ο ΚΟΣΜΟΣ...

Μεσάνυχτα. Τελευταία νύχτα τῆς ἀποκριᾶς. Ἔξω κίνηση ζωηρή, τραγοῦδια, γέλια, φωνές. Στὴν κάμαρα, ἕνα χλωμὸ μισόφωτο φωτίζει τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα.

Ὁ πατέρας εἶν' ἄρρωστος... Ὁ πατέρας κινδυνεύει...

Ὅλοι ἀγρυπνοῦν, μὲ κλαμμένα μάτια, περπατᾶνε στὰ νύχια γιὰ νὰ μὴ κάνουν θόρυθο.

Ἀπ' ἔξω ἀκούγονται τρελλὰ χάχανα. γλεντάει ὁ κόσμος.

Ἄξαφνα ἡ μητέρα, πὺδ χλωμὴ (γίνεται;) βγαίνει ἀπ' τὴν κάμαρα καὶ λέει:

— Παιδιά, τὸ γιατρὸ! ὁ πατέρας εἶναι χειρότερα!

Μιά δυνατὴ κεντιά, σὰ μαχαίρι, τρύπησε τὴν ψυχὴ μου δταν τᾶκουσα.

Ὁ πατέρας χειρότερα... Πόσες ἡμέρες τώρα τὸν λιώνει ὁ πυρετός, κι' ἐμένα ὁ πόνος, ἡ λαχτάρα πότε θὰ γίνῃ καλά! Κι' ἄν... μὰ ἡ σκέψη μου δὲν τολμάει νὰ προχωρήσῃ περισσότερο.

Βιαστικὰ—βιαστικὰ, περνᾶμε τὸ καλὸ μας καὶ ἴσια στὸ σπῖτι τοῦ γιατροῦ. Τὴν ὥρα ποὺ χτυπάμε τὸ κουδούνι, μιά εὐθυμὴ παρὲα ἀπὸ πιερότους καὶ κολομπίνες περνᾶει ἀπὸ κοντὰ μὰς, πετώντας μὰς μπόλικο χαρτοπέλερο, καὶ φωνάζοντας πρόσχαρα:

—Και τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου! Κι' ἐξακολούθησαν τραγουδώντας τὸ δρόμο τους, ἐνῶ ἐγώ, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, θυμήθηκα τοὺς ἀθάνατους στίχους τοῦ ποιητοῦ.

Τῆς Ἀποκριᾶς τὰ τύπανα ἀδιδάσκαλα χτυποῦνε... Ἔτσι εἶν' ὁ κόσμος, κλαίει ἔδῳ, καὶ παρακαλεῖ γελῶντε...

ΒΑΣΟΥΔΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ἀπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
Τὸ βασιλόπουλο ἀνασηκώθηκε τρομαγμένο καὶ κοίταξε γύρω. Μὰ τὰ πονεμένα μέλη του τοῦ θύμισαν γρηγορότερα ἀπὸ κάθε τι ἄλλο τὴ σκληρὴ πρηνικότητα. Σωριάστηκε ἀπελπισμένως στὸ ἀχυρόστρωμά του καὶ ἀνάστεναξε:
— Ἄχ, τότε δὲν ἦσαν ὄνειρο!
Ἡ καρδιά του πλημμύρισε ξανά ἀπὸ ἀπελπισία κι' ἐνοῦθε τώρα καθὰ πὺς δὲν ἦταν πιά τὸ χαϊδεμμένο βασιλόπουλο ποὺ ἔλοι τὸ κοίταζαν στὰ μάτια, μὰ ἓνα κουρελιάρικο ζητιανάκι, ποὺ βρισκόταν φυλακισμένο μέσα σὲ μιὰ τρώγλη, ἀνάμεσα σὲ ζητιάνους καὶ σὲ λωποδύτες.
Ἐκεῖ ποὺ συλλογιόταν ἔδ' αὐτὰ, ἀκουσε ἀπέξω ὀμιλίες ποὺ ὀλοένα πλησίαζαν. Τὴν ἄλλη στιγμή κάποιος χτύπησε δυνατὰ τὴν πόρτα.
"Ὁ Τζῶν Κάντυ ζύπνησε καὶ φώναξε:
— Ποῖος χτυπάει; Τί θέλεις;
Ἡ φωνὴ ἀπέξω εἶπε:
— Ἐρεῖς ποιὸν χτύπησες χτές μὲ τὴ μαγκούρα σου;
— Ὁχι! Οὔτε ξέρω κι' οὔτε ἔχω καμμιά δρεξὴ νὰ μᾶνω.
— Μάθε το πρῶτα καὶ θὰ μοῦ πῆς ἂν σοῦ κἀνὴ δρεξὴ ἢ ὄχι. Ἄν θέλῃς νὰ γλυτώσῃς τὸ κεφάλι σου, μάζεψε τὰ πράγματά σου καὶ φύγε δίχως νὰ χάσῃς οὔτε λεπτό. Ὁ ἄνθρωπος ὠραῶρα πεθαίνει. Ἦταν ὁ παπᾶς, ὁ πάτερ-Ἄνδρέας!
— Χριστὸς καὶ Παναγία! φώναξε ὁ Κάντυ.
Σκοῦντησε τοὺς δικούς του γιὰ νὰ τοὺς ζυπνήσῃ καὶ πρόσταξε μὲ πνιγμένη φωνή: — Ἔ, σεῖς! σηκωθῆτε. Γρήγορα νὰ τοῦ δίνουμε. Ὅποιοι μένει ἔδῳ πέρα, εἶναι χαμένος!
Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, ὀλόκληρη ἡ οἰκογένεια βρισκόταν στὸ δρόμο καὶ ἔτρεχε ὅσο πὺς γρήγορα μπορούσε νὰ τρέξῃ. Ὁ Τζῶν Κάντυ εἶχε ἀρπάξει τὸ βασιλόπουλο ἀπὸ τὸ μπράτσο κι' ἔτρεχε μαζί του σκατείναν σακκάκια. Καθὼς πήγαιναν, τὸν συμβούλευε μὲ σιγανὴ φωνή:
— Πρόσεχε τὴ γλώσσα σου, κακομοῖρῃ μου, καὶ μὴ μαρτυρήσῃς σὲ κανένα τὸ ὄνομά μας. Θὰ τὰλλάξω καὶ θὰ πάρω καινούργιο, γιὰ νὰ μὴ

μᾶς βροῦν ἐκεῖνα τὰ σκυλιὰ οἱ χωροφύλακες. Πρόσεχε τὴ γλώσσα σου!
Ἦστερα γύρισε στοὺς δικούς του καὶ τοὺς εἶπε:
— Ἄν τύχη καὶ χωριστοῦμε, νὰ πάρῃ ὁ καθένας σας τὸ δρόμο κατὰ τὴ γέφυρα τοῦ Λονδίνου· ὁ πρῶτος ποὺ θὰ φθάσῃ, νὰ σταθῇ καὶ νὰ περιμένῃ στὸ τελευταῖο ἐμπορικό, ὥσπου νὰ φθάσουν καὶ οἱ ἄλλοι. Ἦστερα θὰ τραβήξουμε ἄλλο: μας κατὰ τὸ Σάουθγουορκ.
Αὐτὴ τὴ στιγμή οἱ Κάντυ βγήκαν ἔξω ἀπὸ τὸ σκοτάδι σὲ ἄπλετο φῶς καὶ ἔπεσαν ἐπάνω σ' ἓνα πληθὺς ἀνθρώπων ποὺ χόρευαν, τραγουδοῦσαν κι' ἐφώναζαν. Ὄσπου ἔφθανε τὸ μάτι, ἡ δρεξὴ τοῦ Τάμεση ἦταν σὲ ἔλο τῆς τὸ μάκρος κατάφωτη καὶ γεμάτη κόσμο. Ἡ γέφυρα τοῦ Λονδίνου ἦταν φωταγωγημένη, τὸ ἴδιο καὶ ἡ γέφυρα τοῦ Σάουθγουορκ. Ἄπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἔλο τὸ ποτάμι φεγγαβολοῦσε ἀπὸ τὰ ἄπειρα πολύχρωμα φῶτα, καὶ λαμπρὰ πυροτεχνήματα ἔσχιζαν κάθε στιγμή τὸν οὐρανό. Ἐφθάναν ψηλά κι' ἐκεῖ ξεσοδοῦσαν σὲ μιὰ βροχὴ ἀπὸ σπῆτες ποὺ ἔκανε τὴ νόχτα νὰ μοιάζῃ μὲ ἡμέρα. Ὅπου κι' ἂν κοίταζε κανεὶς δὲν ἔβλεπε παρὰ παρές ποὺ γλεντοῦσαν. Ἐμοιαζε σὰν ἔλο τὸ Λονδίνον νάχε σηκωθεῖ στὸ πόδι.
Ὁ Τζῶν Κάντυ βλαστήμησε ἀγανακτισμένος καὶ πρόσταξε τοὺς δικούς του νὰ γυρίσουν πίσω. Μὰ ἦταν πιά πολὺ ἀργά. Κι' αὐτὸς καὶ οἱ δικοὶ του εἶχαν παρασυρθεῖ ἀπὸ τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλη στιγμή εἶχαν κίβλας σκορπίσει καὶ ὁ ἓνας εἶχε χάσει τὸν ἄλλον. Μόνο τὸ δόστυχο τὸ βασιλόπουλο δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἐλευθερωθεῖ. Ὁ Κάντυ τὸν κρατοῦσε ἀκόμη γερὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο. Μὰ ὅστος ἡ καρδιά του λαχταροῦσε ἀπὸ ἐλπίδα πὺς θὰ ἔβρισκε μιὰ στιγμή τὴν εὐκαιρία νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του.
Ὁ Κάντυ, βιαστικός νὰ προχωρήσῃ, ἔσπρωξε ἀπτόμα ἓναν χοντρὸ βαρκάρη ποὺ τοῦ ἔφραζε τὸ δρόμο. Ὁ βαρκάρης, ποὺ εἶχε κάπως παραπιεῖ καὶ βρισκόταν σὲ κέφι, ἄρπαξε τὸν Κάντυ ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ τὸν ἔ-

κανε νὰ γυρίσῃ τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸ μέρος του.
— Ἔ, γιὰ ποῦ, φιλαράκο, τόσο βιαστικός; τοῦ εἶπε. Τόσο βιάζεσαι νὰ πᾶς στὴ δουλειά σου τὴν ὥρα ποὺ ἔλος ὁ κόσμος γλεντάει καὶ γιορτάζει;
— Οἱ δουλειές μου εἶναι δικές μου δουλειές καὶ σὺ νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι, ἔκανε ἄγρια ὁ Κάντυ. Κάτω τὰ χέρια κι' ἄφησέ με ἴσχυο!
— Τότε δὲ θὰ κἀνῃς βῆμα ἀπ' ἔδῳ, πρῶτο νὰ πῆς στὴν ὑγεία τοῦ πρίγκιπα τῆς Οὐαλλίας, ἐπέμεινε ὁ βαρκάρης καὶ στάθηνε μπροστὰ του, κόβοντάς του τὸ δρόμο.
— Δόστε μου λοιπὸν τὸ ποτήρι καὶ γρήγορα γιὰ νὰ ξεπερδεύουμε!
Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ εἶχαν μαζευτεῖ κι' ἄλλοι γύρω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ κι' ἔλοι ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:
— Τὸ ποτήρι! Τὸ ποτήρι! Νὰ πῆς ὁ χοντράνθρωπος στὴν ὑγεία τοῦ πρίγκιπα μας, εἰδεμὴ θὰ τὸν πετάξουμε στὸ ποτάμι νὰ τὸν φάνε τὰ ψάρια!
Ἐφεραν ἓνα πελώριο ποτήρι μὲ δυὸ χεροῦλια. Ὁ βαρκάρης τὸ ἔπιασε ἀπὸ τὸ ἓνα χεροῦλι μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι καὶ τὸ πρόσφερε ἔτσι στὸν Κάντυ σύμφωνα μὲ τὴν παλιὰ συνήθεια. Ἐκεῖνος ἔπρεπε νὰ πιάσῃ τὸ ἄλλο χεροῦλι μὲ τὸ ἀριστερὸ του πάλι χέρι καὶ μὲ τὸ δεξιὸ νὰ σηκώσῃ τὸ καπάκι.
Ἔτσι τὸ βασιλόπουλο ἔμεινε γὰ μιὰ στιγμή ἐλεύθερο. Δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία, ἔσχυσε, ἀμέσως, τρύπωσε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πόδια τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἦταν γύρω μαζεμένοι, καὶ χάθηκε μὲς στὸ πλῆθος. Σὲ δυὸ λεπτὰ εἶχε ἀνακατευθεῖ σὲ τέτοια σημεῖο μὲ τὸν κόσμο, ὥστε θὰ ἦταν πὺς εἰκόλο νὰ βρῇ κανεὶς μιὰ δεκάρα μέσα στὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανό, παρὰ τὸ βασιλόπουλο μέσα στὴν πολυθόρυβη αὐτὴν ἀνθρωποθάλασσα.
Αὐτὸ τὸ κατάλαβε καὶ τὸ ἴδιο τὸ βασιλόπουλο καὶ ἀποφάσισε νὰ μὴ σκοπισθῇ πιά γιὰ τὸν Τζῶν Κάντυ, ἀλλὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ τίς δικές του τίς δουλειές. Καὶ κατάλαβε καὶ κάπ' ἄλλο ἀκόμη: Πὺς ἓνας ἄλλος, φεύτικός πρίγκιπας εἶχε πάρει τὴ θέση του κι' ἔλαβε μέρος στὸ ἐπίσημο δεῖπνο τοῦ Δημαρχείου τοῦ Λονδίνου. Συμπέρανε λοιπὸν ὅτι δίχως ἄλλο τὸ ζητιανόπουλο Τὸμ Κάντυ ἐμεταλλεύτηκε πρὸς ὄφελός του τὴν εὐκαιρία καὶ τοῦ ἔκλειψε τὸ θρόνο του καὶ τὸν τίτλο του, καὶ τώρα παρουσιαζόταν γιὰ πρίγκιπας τῆς Οὐαλλίας.
Δὲν τοῦ ἔμεινε λοιπὸν νὰ κἀνῃ παρὰ ἓνα πράγμα: Νὰ πᾶς στὸ Γκουντχουλλ, στὸ Δημαρχεῖο τοῦ Λονδίνου, νὰ κἀνῃ ἐκεῖ γνωστὴ τὴν ταυτότητά του καὶ νὰ ξεμασκαρέψῃ τὸν

ἀπατεῶνα. Θὰ φαινόταν ἀρκετὰ μεγαλύτερος, ὥστε νὰ φήσῃ στὸν Τὸμ λίγες ὥρες ζωῆς γιὰ νὰ προετοιμασθῇ γι' αὐτὸ ποὺ τὸν περίμενε. Ἦστερα ὅμως θὰ τὸν ἔβαζαν στὰ βασιανιστήρια, θὰ τοῦ τραβοῦσαν μὲ τὰ τομπιδία καὶ θὰ τοῦ ἔβγαζαν τὰ μάτια, καὶ τέλος θὰ τὸν ἔσχιζαν στὰ τέσσερα, ὅπως ἦταν ἡ δίκαιη καὶ νόμιμη τιμωρία γιὰ κάθε προδότη κι' ἄρπα γὰ τοῦ θρόνου.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'
Στὸ Γκουντχουλλ
Ἡ βασιλικὴ βάρκα, ἔχοντας ἀπὸ πίσω τῆς γιὰ συνοδεία ἓναν ὀλόκληρο στόλο ἀπὸ λαμπροστόλιστα σκάφη, γλιστροῦσε μεγαλόπρεπα ἐπάνω στὰ νερά τοῦ Τάμεση, περνώντας ἀνάμεσα ἀπὸ ἄλλες βάρκες καὶ σχεδίες ποὺ σχηματίζαν κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη μιὰ ὀλόφωτη παράταξη. Ἀπὸ παντοῦ ἀκουγόταν μουσικὴ. Στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ ἦταν ἀναμμένες φωτιές γιὰ τὴ γιορτῆ, καὶ ἡ πολιτεία ἀπὸ μακριὰ ἔρριχνε μιὰ φωτεινὴ ἀνταύγεια στὸν οὐρανό. Ποῦ καὶ ποῦ ἔσχιζαν τὰ φωταγωγημένα καμπαναριά καὶ οἱ ψηλοὶ γοθικοὶ πύργοι τῶν δημοσίων κτιρίων, ποὺ ἀπὸ μακριὰ ἐμοίκαζαν μὲ λεπτὲς λόγχες στολισμένες μὲ πλῆθυσμα πετράδια. Ἄπ' ἔπου κι' ἂν περνοῦσε ἡ βασιλικὴ πομπή, τὸ πλῆθος ἀπὸ τὴν στεριά τὴ χαιρετοῦσε μὲ ἀτελείωτες ζητωκραυγὲς καὶ μάσκουλα καὶ συμπάρα καὶ πυροτεχνήματα.
Ἡ Ὁ Τὸμ Κάντυ, ἔσπλωμένος σὲ μεταξωτὰ μαξιλάρια, τὰ ἔβλεπε ἔλα αὐτὰ καὶ τᾶκουγε καὶ τοῦ φαινόταν σὰν ὄνειρο καὶ σὰ θαῦμα. Στὶς δυὸ μικρές του φιλενάδες δίπλα του, τὸ θέαμα, παρ' ὅλη τὴ μεγαλοπρέπειά του, δὲν ἔκανε καμμιά ἐντύπωση. Ὅσο περισσότερο πλησίαζαν πρὸς τὴν πόλη, τόσο πυκνότερο ἦταν τὸ πλῆθος στὶς ὄχθες καὶ περισσότερες οἱ βάρκες στὸ ποτάμι. Ἄρχισαν νὰ περνοῦν κάτω ἀπὸ γέφυρες λαμπρὰ φωταγωγημένες καὶ γεμάτες κόσμο· περνοῦσαν δίπλα σὲ στίβια χτισμένα κολλητὰ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ποὺ κινδύνευαν νὰ πέσουν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κρεμόνταν ἀπὸ τὰ παράθυρά τους. Ἐπιτέλους ἔφθασαν σ' ἓνα λιμάνι ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς στὸ κέντρο τοῦ Σίτυ. Ἐκεῖ ὁ Τὸμ καὶ ἡ λαμπρὴ συνοδεία του ἐβγήκαν στὴ στεριά καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὸ Γκουντχουλλ, τὸ Δημαρχεῖο τοῦ Λονδίνου.
Τὸν Τὸμ καὶ τίς μικρὲς πριγκίπισσες ὀποδέχθηκαν ὁ ἴδιος ὁ Λόρδος-Δήμαρχος τοῦ Λονδίνου καὶ οἱ δημογέροντες. Φοροῦσαν ἔλοι τίς κορφυρὲς ἐπίσημες στολές τους καὶ τὴ βαρεῖα χρυσοῦ καδῆνα στὸ λαίμω. Τὰ

πριγκιπόπουλα πήραν θέση σ' ἓνα ἰδιαίτερο τραπέζι σκεπασμένο μὲ μιὰ πλουσιοκοεντημένη οὐρανία, καὶ οἱ αὐλοκοὶ ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ἀκαλουθία τους στάθηκαν πίσω ἀπὸ τὰ κάθισματά τους.
Σ' ἓνα ἄλλο τραπέζι, ποὺ ἦταν χαμηλότερα τοποθετημένο, ἐκάθηναν οἱ μεγάλοι τιτλοῦχοι τῆς Αὐλῆς κι' οἱ ἄλλοι ἐπίσημοι καλεσμένοι καθὼς κι' οἱ ἄρχοντες τῆς πόλης. Οἱ ὑπόλοιποι καλεσμένοι πήραν θέση σὲ μικρότερα τραπέζια ποὺ γέμιζαν τὸν πελώριο προθάλαμο τοῦ Δημαρχείου.
Ἀπὸ τὰ πανώφηλα βάρθρα τους, οἱ πέτρινοι γίγαντες Γκόνγκ καὶ Μαγκόνγκ, οἱ δυὸ πανάρχαιο φύλακες τοῦ Λονδίνου, κοίταζαν ψυχροὶ κι' ἀδιάφοροι τὸ θέαμα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους, ποὺ τώρα καὶ τόσα ἀμέτρητα χρόνια

εἶχαν συναιθίσει τὰ μάτια τους νὰ βλέπουν.
Ἐνα σάλπισμα ἀκούστηκε καὶ εὐθὺς παρουσιάστηκε ἓνας μεγαλοπρεπὸς ἀπὸ ἓνα πλῆθος σερβιτόρους, ποὺ μὲ ἐπισημότητα ἔφεραν μέσα στὴ σάλα κουβαλώντας τὴν στοὺς ὤμους τους, μιὰ πελώρια πιατέλα, ἔπου ἄχνιζε καὶ μσοχοβολοῦσε ἓνα ἔξισου πελώριο ψητό.
Ἦστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτραπέζια εὐχὴ, ὁ Τὸμ—ποὺ εἶχε διδαχθεῖ ἀπὸ πρὶν τὸ ρόλο του—σηκώθηκε καὶ ἦπιε ἀπὸ ἓνα παμμέγιστο χρυσὸ ποτήρι μαζί μὲ τὴν πριγκίπισσα Ἐλισάβετ. Αὐτὴ τὸ πέρασε στὴ λαίδη Ἰωάννα καὶ ἀπ' ἐκείνην τὸ ποτήρι ἔκανε τὸ γύρο ἔλων καλεσμένων.
(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΟΥΔΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Πρόσεξε, Μπεμπέκα! Θὰ στομαχιάσῃς! —

και τέτοια. Ίδός πως σὲς γράφω κι' ἐγώ')
Διαιρησθέντων Ἀδελφῶν (ἐυχαριστῶ πολ-
 λὸν γὰρ τὸ ξενοδοχεῖον ἔσται)· Ἀπο-
 χρέτω (τὰ ἔλαβα δια, εὐχαριστῶ, ἔσται)·
Παντελῆν· Ν. Μοραίτην (χωρὶς ψευδῶ-
 νυμο, γὰρ τῆ Σελῖδα· μὰ δὲν ἐπιτρέπεται·
 διὰ τὴν τὸν Ὀδηγῶ)· **Ρομαντικῶν· Βο-
 σκοπούων, Νέτων Ἀδελφῶν, Περσι-
 κλοιάδα κτλ. κτλ.**

Εἰς ἄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20
 Φεβρουαρίου, θάπαντῶσι στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 257ου Διαγωνισμοῦ Ἀσέων.
 Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ με-
 χρὶ τοῦ 27 Ἀπριλίου.

161. Δεξιόγραφος
 "Εὐ" ἄρθρο, δύο σύνδεσμοι
 Κι' ἐπίρρημα τὸ χάλασα...
 Μὰ ὁ νοῦς ποῦ νὰ τὸ βάλῃ!
 Καθὼς ἀκούστηκαν μαζί,
 Οἱ ἦχοι ἐκάμαν θάλασσα—
 Καὶ θάλασσα μεγάλη.

**162. Στοιχειώδης Ἀναγραμματι-
 σμός:**
 Τοῦ Κάρκοπος ἡ κόρη ἡ βακουστή,
 Πῆρε μὲ μέση, ἄλλαξε τὴν τάξη,
 Κι' ἔφτιασε αὐτὸ ψηλά γιὰ νὰ βροθῇ.
 Καὶ μὲς' στοὺς ὀλυμπίους νὰ πετάξῃ.

163. Ἐπιγραφή
 Ο
 Ψ Ο Ν
 Τ Α Ι Ε Ι
 Σ Ο Ν Ε Ε
 Ε Κ Ε Ν Τ
 Η Σ Α
 Ν

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
164. Κρυπτογραφικόν
 1 2 3 4 5 6 6 7 = Πόλις τῆς Αἰγύπτου
 2 4 3 2 = Ὑγρόν.
 8 7 1 5 4 2 = Τραγικὴ βασιλοποιίς
 4 3 2 6 4 2 = Φοροῦνται
 5 1 5 3 = Παράδεισος
 6 4 3 7 = Ἀτίμητον
 7 6 6 2 = Κακόν

165. Ἀκροστιχίς
 Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων πο-
 ταμῶν ἀποτελοῦν νῆσον τῆς Ἀφρικῆς:
 1, Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας· 2, Πο-
 ταμὸς τῆς Μακεδονίας· 3, Ποταμὸς
 μέγας τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης· 4, Πο-
 ταμὸς τῆς Ἀσίας γνωστός καὶ ἐκ τῆς
 Γραφῆς· 5, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας· 6,
 Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας.

166. Σύνθετον
 Ἐάν μεταξὺ τῶν συμφώνων τῆς πρῶ-
 τῆς τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων
 παρενθεθοῦν τὰ φωνήεντα τῆς δευτέ-
 ρας, θὰ σχηματισθῇ γνωστὴ νῆσος τῶν
 Καναρίων:

1, Φωκιστικόν· 2, Παντοδύναμος.
167-171. Ὁμοιόμορφα Φωνηεντόλιτα
 1.—'Ο ΝΞ εἶναι ποτόν.
 2.—Τὸ ΝΞ εἶναι ῥημα.
 3.—'Ο ΝΞ εἶναι τρωικὸς ἦρως
 4.—'Η ΝΞ εἶναι νύμφη.
 5.—'Ο ΝΞ εἶναι ἐκ τῶν δώδεκα.

172. Ἐπιποσύνφορον
 αἰο - ωή - ιω - οι - αα - οι - ιω - ωή
 (Παρορμία)

173. Γρίφος
 Η λόςε Μ Μ
 ΗΗΗΗΗ ἡ νέας Μ τερ Μ
 ἄρτιος Μ Μ Μ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ,
 ἐπειδὴ ἔπρεπε ἡ λίρα, δὲν εἶναι
 πιά 10 σελλίνια, οὔτε 50 γροῖσια
 διαιτησέως, ἀλλὰ 60 ΦΡΑΓΚΑ
 ΓΑΛΛΙΚΑ ἡ εἰσία, 35 ἡ ἐξά-
 μνη καὶ 20 ἡ τρίμνη.

Διὰ τὴν Ἀμερικὴν μένει πάντα
 ἡ ἴδια: εἰσία δολλάρια 4, ἐξά-
 μνη 2 καὶ τρίμνη 1.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

Ἰπάσαι αἱ Ἀσκήσεις αὐτὰς ἐλήφθησαν ἐκ
 τῆς Ἐπιτοῦ Διαγωνισμοῦ. Συλλογῆς τῆς ΣΥΟΥ-
 ΡΟΜΑΛΛΗΣ, τῆς ὁποίας καὶ πλείστοι ἄλλαι
 ἐδημοσιεύθησαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

174. Homonymes
 Mon premier, lecteur aimable,
 Est un défaut detestable:
 Vous voyez dans mon second
 Un outil de forgeron.
 (Πρωτότυπον) Ἐρεῖση
 Ἀ Βραβείον

175. Sans Voyelles
 mrt - l - bt - mrt - l - vnn
 Ἐρεῖση
 Τέλος τοῦ 257ου Διαγωνισμοῦ. Ἀπὸ
 τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει νέος.

Α Ψ Ξ Η Σ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 50
 676. Ἀνανάς (ἀν, ἀν, ἀς).— 677. Ἰ-
 μαλάϊα (Λόμα, λα.)— 678. Ἡρα-χίρα.
 679. Κίρη-Δίρη.— 680. Ἀχοῖς-Χάρις.
 681. Τ 682. Διὰ τοῦ Ο:
 Ο Η Ρόπτρον, Ὁμ-
 Κ Α Μ Η Λ Ο Σ βρος, Δομοτός, Ὁ-
 Ε Υ Ε Η σφος, Νέμος =
 Ρ Μ ΡΟΔΟΝ. — 683.
 Ι Α Ε Ο ΛΙΑΝΤΑ (Λά-
 Σ Α Τ Υ Ρ Ο Σ βα, Ἰαμβος, Λή-
 Ο Ν ξις, Αἴνος, Νίτρον,
 Τριμή, Ἄριμα.) —
 684. Κόψε ξύλο, κάψε Γιάννη. — 685.
 Ὁ πεποθῶς ἐπὶ Κόριον σωθῆσεται
 (οἱ ἐπὶ θῶς ἐπὶ κί, Ριον, σωθῆεις ετε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὴ στα-
 χεῖα δρ. 8, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Δέραν τὸν 10
 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξις μὲ πέντε δὲ στοιχεῖα
 δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 4, 50. Ὁ χωριστὸς
 στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ ἀπληρῶνουν τὰ
 διπλά Ἡεροληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[AB'—145]
 Ε να μεγάλο εἶδος στὰ ἀγαπημένα μου
 βατράχια γιὰ τὴν ἐπιτυχία στοὺς δια-
 γωνισμοὺς τοὺς. — Ἰκεανίς, περιμένω
 Δ/οίν σου. Μίτλινα

[AB'—146]
 Ὑποστηρίξω τὸ ὑπερῶς ψευδώνυμο:
 ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ. Περιμένω ὑπο-
 στηρίξῃ ἀπὸ δια τὰ διαπλασσοῦλα-ες,
 ἰδιαίτερος ἀπὸ τὸν Βασίλειον Μακεδό-
 να, Σέλλογον Βατράχων, Δικηγορίαν,
 Γαρδένιαν καὶ Ακαπλασιατικὴν Δημοκρα-
 τίαν. Ἀνδρισμένη Τριανταφυλλία

[AB'—147]
 Α νταλλάσσομε τὸςετὰ μὲ τὰ διαπλα-
 σσοῦλα-ες: ἄσις: (AB'—113).
 Μίκο Μάους, Λαρέντα

[AB'—148]
 Ὑ ηρίκατε ἀδύτακα τὴν ΜΕΓΑΛΗΝ
 ΙΑΣΑΝ. Ἐπιτυχία ἐξοφλοισμένη.

[AB'—149]
 Ο Ι ΒΑΤΡΑΧΟΙ σὲ γενικὴ συνέλευση δια-
 γράφανε παμφήρως τὸν πρῶτον πρός-
 ὁρὸ τῶς Μάρτιο Μοράλη, Βάτραχο Νο 20,
 γιὰτὶ δὲν κράτηος ὄρισμένα ἄρθρα τοῦ κα-
 ταστατικοῦ.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
 Ὁ Γεν. Ἐπόστης

[AB'—150]
 Α νταλλάσσομε τετραδικία μ' ἄλογο-
 ες, ἀλληλογραφῶμε μὲ κορίτσια ἄνω
 14 ἐτῶν. ἄσις: Λουκίαν Γαλλινᾶ, Μον-
 τσένιγος 15, Κέρκυρα.

Κορριανοπούλα,
 Βασίλισσα τοῦ Ἰονίου

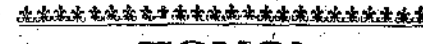
[AB'—151]
 Δ ιαπλασσοῦλα-ες, ὑποστηρίξατε τὸ
 ποιητικώτερον ψευδώνυμο: ΔΙΑΝΟΔΙΟΣ
 ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ. Χρῆτος Γορτύνης

[AB'—152]
 Π ρωτοπαλίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς
 διαπλασσοῦλα-ες. Ἀλληλογραφῶ μὲ 6-
 λους-ες. Γράφατε: Ζαφειρίου Γεωργίου,
 Προπ/κη Σχολῆ Ὑπαξιωματικῶν, Κέρκυ-
 ραν, διὰ: Αἰματοβαμμένη Ἀδελφῶν

[AB'—153]
 Π ρωτοπαλίνοντας στὴν κίνηση τῆς δια-
 πλασσοῦλα-ες χαίρετὸ τὰ διαπλασσοῦλα.
 Ἀλληλογραφῶ γράφατε: Μαθήτην Ἐρ-
 γατοῦδην Θεοδοσίον, Προπ/κη Σχολῆ Ὑ-
 παξιωματικῶν, Κέρκυραν, διὰ:
 Ἀτρώμητο Κυπριόπουλο

[AB'—154]
 Π ρωτοπαλίνοντας στὸ πολὺπληθὺ σα-
 λονάκι τῆς διαπλασσοῦλα-ες, χαίρετὸ
 θερμῶτα δλους-ες.
 Ἀνταλλάσσω πρόσωπον μὲ δλους-ες,
 ἡλικίας ἄνω τῶν 14 ἐτῶν, κάρτες, το-
 πετα, ἡθοποιός. ἄσις: Ἰωάννη Ζόγια,
 Ἐργολάτων, Βόλου, διὰ:
 Βολιώτικο Φεγγάρι

[AB'—155]
 Δ ιμνηταῖοι, βέδραχοι Διαγωνισμοῦ Ἠθρ-
 ποιῶν, Τραπεζίων. Βραβεῖα 10. «Βα-
 τράχοι», «Λαγοί», «Ἐσπεράντο», Ταρζάν,
 Γιόλα, Ἐλαφίνα, Φαραῖο, Διαπλασσοῦλα-
 Διαπλασσοῦλας, περιμένω (Κωνσταντου-
 ράκη, Τρυφίτου, Ἡράκλειον Κρήτης).
 ΦΑΟΥΣΤ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
 Τῆς Α' Περιόδου (1879 — 1898) ἀπὸ
 τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν
 ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος,
 καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, το-
 κυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ.
 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρχ.
 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 — 1931), ὑπάρ-
 χουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 38 ἐν
 ὄλφ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐ-
 τῶν 1894 — 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ-
 ραφος δρχ. 80 καὶ ραμμένους δρχ. 85.
 Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930 καὶ 1931
 τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφος δρχ. 110 καὶ
 ραμμένους δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου τόμου
 προσθετὰ εἰς τὸς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ
 Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρραφος καὶ δρχ.
 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
 δρχ. 28 εἴτε ἀρραφος εἴτε ραμμένος.